

нетрадиційні та відновлювані джерела енергії (воднева енергетика, біопаливо, сонячна та вітроенергетика, утилізація шахтного метану та ін.). [1].

Прогрес світової економіки свідчить, що країни, економіки яких відтворюються у контурах передового технологічного укладу, мають і більший потенціал сталого розвитку. Домінуючи у глобальному економічному просторі, вони спроможні реалізувати свої інноваційні, конкурентні переваги через отримання у процесах глобалізації специфічної інтелектуальної, технологічної «квзіренти», яка стає додатковим ресурсом інноваційного розвитку країни [2].

У цьому контексті перехідний етап економіки України має розглядатися не спрощено, а саме як процес певних інституціональних трансформацій, який включає перехід від єдиної загальнодержавної форми власності, централізованої економіки та її адміністративно-планової системи управління до домінуючих корпоративної, приватної форм власності за наявності оптимального сектору державної та комунальної форм власності в системі ринкових відносин.

Список використаних джерел

1. Перес К. Технологические революции и финансовый капитал. Динамика пузырей и периодов процветания. Москва: Дело, 2011.
2. Шкарлет С. М. Економічна безпека підприємства: інноваційний аспект. Київ: Книжк. вид-во Нац. авіац. ун-ту, 2007. 436 с.

***Г. М. Сидоренко-Мельник, к. е. н., доцент**
Вищий навчальний заклад Укоопспілки
«Полтавський університет економіки і торгівлі»
м. Полтава*

КОМБІНАЦІЯ УПРАВЛІНСЬКИХ РІШЕНЬ 3 ПІДВИЩЕННЯ ДІЛОВОЇ АКТИВНОСТІ ПІДПРИЄМСТВА: ФІНАНСОВІ АСПЕКТИ

Ділова активність підприємств виступає одним з ключових, а отже центральних факторів ефективності ринкової економіки. На мікрорівні ділову активність можна визначити як мотивований процес управління ефективністю фінансово-господар-

ської діяльності суб'єктів підприємництва, спрямування якого – забезпечення стійкого розвитку, підвищення трудової зайнятості й ефективне використання фінансових, трудових та матеріальних ресурсів з метою формування ринкового потенціалу (конкурентного, інноваційно-інвестиційного та фінансового, тощо).

В якості критерію ефективності функціонування підприємства ділова активність розглядалась в працях таких авторів, як Д. А. Аакер, Е. Дж. Долан, К. Д. Кемпбел, Р. Дж. Кемпбел, Л. А. Беренстайн, І. К. Беляєвський, Ю. М. Воробйов, В. В. Ковальов, М. В. Конишева, А. В. Короткова, Г. А. Краюхін, Г. Д. Кулагіна, Н. К. Моїсєєва, О. С. Олексюк, Г. В. Остапкович, К. А. Раїцький, Г. В. Савицька, Ю. С. Цал–Цалко та ін.

Заслуговує на увагу трактування сутності ділової активності підприємства під кутом оцінки якості прийнятих управлінських рішень, що характеризується висококваліфікованим менеджментом, повнотою віддачі вкладених зусиль та ефективним використанням наявних виробничих та комерційних можливостей.

Сьогодення характеризується цілим колом ознак кризового характеру, які впливають на формування відповідної фінансово-господарської ситуації. Зовнішнє середовище нестабільне, турбулентне та вразливе через вплив фінансових криз локального та світового характеру. В свою чергу, якість фінансового менеджменту ділової активності знаходиться під впливом наступних факторів внутрішнього бізнес-середовища, таких як: структура балансу; платоспроможність і ліквідність; фінансова стійкість; вартість капіталу; структура майна; інвестиційна привабливість; рівень прибутку та рентабельність [1]. Сучасні підходи до управління ефективною діяльністю підприємства ґрунтуються на поглибленому аналізі ділової активності, результати якого дають змогу розробити дійові заходи, спрямовані на зниження негативного впливу наведених чинників на виробничо-фінансовий стан підприємства і, як наслідок, запобігти утворенню кризової ситуації.

Ідентифікація проблемної, а тим більше кризової, ситуації при оцінці стану ділової активності зумовлює необхідність тер-

мінового регулювання фінансово-господарської діяльності шляхом прийняття оперативних управлінських рішень.

Сферами таких рішень є визначення прихованих резервів; опрацювання потенційних економічних вигід та застосування внутрішніх джерел розвитку за рахунок власних можливостей. Необхідним є пошук оптимальних взаємозв'язків між набором економічних ресурсів і кількістю економічних благ, які виробляються за допомогою цих ресурсів [2]. Кількісними критеріями ділової активності є рівень ефективності використання ресурсів підприємства, стійкість економічного зростання, ступінь виконання завдання за основними показниками фінансово-господарської діяльності, тощо [3].

Маркерами проблем з дотримання прийняттого рівня ділової активності підприємства виступають нестійка динаміка або наявність стійких негативних тенденцій оціночних показників ділової активності: інтенсивності та динамічності розвитку; ефективності використання ресурсів; забезпечення планових пропорцій та виконання окреслених перспективних завдань. Узагальнення отриманих результатів аналізу означених маркерів та синтезоване їх вивчення дає змогу з'ясувати причинно-наслідкові зв'язки економіко-фінансових явищ, які впливають на рівень ділової активності підприємства і отримати інформаційну підтримку для розробки дійових рішень, спрямованих на підвищення ефективності його діяльності.

Список використаних джерел

1. Павловська В. О., Пригуляк Н. М., Невмержицька Н. Ю. *Фінансовий аналіз*. Київ: Вид-во КНЕУ, 2002. 388 с.
2. Богачов С. Порівняльна ефективність функціонування підприємств різних форм власності. *Економіка України*. 2006. № 8. С. 31–35.
3. Сидоренко-Мельник Г. М. Методичний аспект оцінки ділової активності господарюючих суб'єктів споживчої кооперації згідно з національними стандартами бухгалтерського обліку. *Економіка: проблеми теорії та практики*. 2002. Вип. 121. С. 167–174.